

CLEVELANDSKA
"AMERIKA"
— Isaja v torki in petek.
— Izdaja: Slov. tiskovna družba
Amerika.

Naročna:
ZA AMERIKO \$2.00
ZA EVROPO \$3.00
ZA CLEVELAND po pošti...
..... \$2.50
Postanečne številke po 3 centi.

Dopisi brez podpisa in osobnosti, ne ne sprejemajo.

Vse pisma, dopisi in denar naj se pošljajo na:
Tiskovna družba "AMERIKA"
6119 St. Clair Ave. N. E.
Cleveland, Ohio.

"Clevelandka AMERIKA"
Issued Tuesdays and Fridays.
Published by —
The AMERIKA Publ. Co.
(a corporation.)
6119 St. Clair Ave. N. E.
Cleveland, Ohio.

Read by 15,000 Slovenians
(Kreiners) in the City of Cleveland and elsewhere.
Advertising rates on request.
Tel. Cuy. Central 7387-R.

"Entered as second-class matter January 5, 1909, at the post office at Cleveland, Ohio under the Act of Mar. 3, 1879."

NO 15. Tue Feb. 22. '10 Vol III

Goo. Washington.

liko. Sledila je slavna proglašitev svobode, ki se začne.

"When in the course of human events it becomes necessary for one people to dissolve political bands which have connected them with another and to assume, among the powers of the earth, the separate and equal station to which the laws of nature and of nature's God entitle them, a decent respect to the opinions of mankind requires that they should declare the causes which impel them to the separation."

To izjavo proglašenja svobode so podpisali vsi tedanji odlični Amerikanci in jo postali tedajnemu angleškemu kralju, kateremu so očitali nesteto preghreh. Leta 1789 pa je bil že Geo. Washington izvoljen kot prvi predsednik Zjednjene držav.

On je delal največ, da se je dejela osvobodila tiranske vlade, da se je na široko odprla vsem onim, ki so bili pregnani po tiranskihvladah. Pokazal je Washington ljudem pot do svobode, do samostalnosti. Žal, da so se od tedaj razmere že mnogo spremenile, da je ljudstvo — ne radi vlade — načrati radi ogromnega kapitala, po trutih zgubilo že mnogo svoje osebne svobode. Dandasnji bi nam treba bilo še enega Washingtona, ki bi istitako prepredil vladlo še večjih tiranov — kraljev monopola s živzem, mesarske truse, špekulantne politike in drugo sodržno, ki se je v stoletju ugnedila v sreca naroda.

Mesec pobojev.

Mesec svecan se je pričel med delavskim svetom z plakanjem, stradanjem in smrtnjo. Danzadnevom se nam je javljalo o novih žrtvah po premogovih rovih. Še ni umnilkno kokaneje v plakanje udov in sirot v enem kraju, že se odziva isti srce pretresujoči jok in olak iz drugega kraja, se močnejše, se silnejše.

Pri takih nesrečah mora človek obstati in pomisli. I drugod delajo težaki ista nevarna dela, pa vendar se ne dogodi toliko nesreč. Vzrok temu je, ker drugod pazio kapitalisti na svoj žep a objednem tudi vsaj deloma na varnost delavca, a pri nas — v zemljini svobode — se ceni življenje delavca manj kot vrednost blaga.

Težko je pisati enake vrstice, ki so pa živa resnica, posebno pa v onih slučajih, kjer so delavi snznji, morajo delati, trpeti in pogibati. In če potem, ko kapitalistična družba, ko je umorila otrokom oceta in naredila mater udovu, vrže sirotam milostno dolgar pred noge, tedaj se pa hvali in troli v svet — Poglejte, kako smo velikodušni, kakšno dobrosrčni. Ameriške kompanije, trudi in dobrosrčnost, poštenje!!! Daleč smo prišli. Trudi imajo v rokah črnilo in papir ter odvetnike — kdo jim kaj hoče, ko jih odvetniki izvlečemo iz vseh neprilik, ker so dobro plačani od svojih gospodov.

Kadar se pripeti nesreča, se polnijo listi o nezgodi, vrše se preiskave, nisočo se vzroki, kakor hitro se žrtve zakopajo v črno zemljo, pa zaspiti vse spanje večnosti. Zoper je treba misliti na življenje, na denar a ne na — smrt. Bah, mesto par sto pobith in ubitih, pripelje prvi parobrod čez široko more tisoče novih moči, tisoče novih nedolžnih ovac, da jih postavijo v klavnicu. Veseli so ti ljudje, da jih postavijo v grobno krvi in smrti. In kaj potem mar kapitali!

Vedo sicer, da je postava tukaj, pa kolo se zmeni za postavo, ko je denar močnejši kot postava, ker vedo, da s zlatom obloženi osel prepleza najvišji zid. In za dober denar se dobi dovolj zmožnih ljudij, učeni na pero in jezik, ki znajo braniti najbolj posnetno stvar proti samemu pelku.

Mi mislimo, da hoče biti temu vedno tako, akot še ne slabše, dokler se bo narod dal vleči za nos od onih, ki ga sledijo z obetanjem ob času vo-

litev, gledajo samo na svojo korist in dobitek, a za delava, da jim je deseta brig, ker je naravno, da sit gavran gladnemu ne veruje.

Istra komiča se odigrava i sedaj povodom zadnjih rudniških nesreč. Kje je vzrok tej sihi likomosti kapitala? Tako se kapitalisti sami izpravijo in govor med seboj, — oni — ki so sami vse zakrivili. Toda tega ne bodo nikdar povedali, ker jim to ne nosi korist, a izgovor se lahko najde in našlo se bodo tudi vedno bedakov, ki bodo temu verjeli.

* A. S. govori o "dumi-jih". How about Jednota and A. S. Co?

* Kako vam kaj pristoja nova "drukarna", ki je bila zidana, kakor smo mi iz najglobokejšega srca prepričani, iz kapitala družbe. In če rečete, da lažemo, tedaj ste se pa sami ohsodili.

* Resnično takšativno vrednost nove drukarne pa lahko morda presodijo tudi delegati konvencije v So. Chicago, ko pridejo na izlet v Joliet v polslrjem letu. Tedaj bodo tudi jednotni računi odprtih.

* Zanimivo bi bilo zvesti, kolikor računa pošta Zjednjene držav za kuverte s znakami po dva centa. Mogoce so jih tudi že kedaj kupili v Jolietu za Jednoto. Samo tam so jih moralni kupiti od skupnega Judov, a ne od pošte Zjednjene držav.

* Mi občudujemo socijalne demokrate v Nemčiji, ki so si zaradi pruske volilne reforme razbili glavo in druge "glide": toda — posnemali bi jih ne bi radi.

* V Ameriko prihajajo cene nekake knjigarnje v Ljubljani in Selenburgovih ulicah, kjer se "rojakom" ponujajo knjige po nesramnih cenah. Vse te knjige dobijo v Ameriki 20% cene in poštne tudi ni treba plačati.

* Ni se dovolj, da v Chicagi skubijo ljudi pri knjigah, sedaj so jih začeli še iz starega kraja. Torej pozor!

* Pennsylvania železnica je prepovedala svojim uslužencem pijačo že zdavnate. Sedaj so jim prepovedali kaditi. What's next. Mogoce pridejo poljubi na vrsto?

* Med trutih se mora goditi zopet nekaj, ker njih glavar — J. P. Morgan — je odpotoval v Evropo.

* Rab Brill je grozno razburjen, ker hočejo metodisti ustaviti misijon, za "spreobrnjenje čifutov". Pri tem pa pravi čifut rabin: Čifuti, ki se dajo "spreobrniti" so "fakers" in metodisti ne morejo biti posnosi na nje. Zakaj se pa rabin potem razburja?

* "Dajte nam mož" je moral včeraj v senatu kapelan, "mož ki vedo, da ne more biti nobena civilizacija trajna, ki ne sloni na desetih božjih zapovedih!" Kakšna ironija! Deset zapovedi in postavljena zbornica!

* Najboljša civilizacija je kot je učil Krist: Ljubi svojega bližnjega kot samega sebe! Naša civilizacija se pa naslanja na zapoved: Ljubi samega sebe najbolj!"

* Mnogo govore dandanes o poštih hranilnicah, dočim ne govori nihče, kje bi dobili denar, da bi ga polagali v hranilnice.

* Hurrah! Obljubuje se nam, da se v spomladni že lahko v zrakoplovu peljemo v Evropo. In parobrodne družbe še vedno grade nove parnike, in parobrodni listi še vedno naznajajo cene parnikom. Where is the consequence?

* Kadar hočete pošljati denar po Ameriki, pridev v naš urad: mi vam to preskrbimo za jako malo ceno, hitro, poštne in gotovo. V zvezi smo z American Express Co. največja eksprejsna družba v Ameriki.

Star domovina.

KRANJSKO.

Cuden sinčaj je zaneil dva družini v Idriji. Dne 2. februarja umrl dne 17. januarja poskodovan Filip Vidmar in iste dan je izgubila pokojnikova sestra tudi svojega sina, zletnega rudaja Janeza Mikevec. Ta je bil poročen s hčerjo posetnika Ivana Koler, česar najmlajša hči se je isti dan poročila.

Umrl je na Raku pri Krškem, posetnik in bivši trgovec Gašpar Maurer v starosti 89 let.

PRIMORSKO.

Rop. V Trstu je neznanec 4. februarja stopnjiča hiše št. 7 v ulici San Giovanni, sredi mesta, okoli 5. ure popoldne napadel 20-letnega Jožefa Dobriča, uslužbenca tvrdke Greinitz, ko se je z 800 kronami v žepu vrnil od neke družine v tej mestišči, pri kateri je inkasiral nekaj denarja za omenjeno tvrdko. Neznanec je mladenič precej hudo z nožem ranil in potem zbežal.

Straina kazenskih zadrževalcev, Na Občini se je neki Gvidon Karis najprej poštene napisil in je potem vlonil v spalnico neke Hermine Bastjančič. Dekle je zadrževalca podilil iz sobe, a ker ni hotel iti, nego postajal vse bolj nadležen, je Hermine Bastjančič zgrabilo petrolesko svetliko in jo treščila zadrževalcem nadlegovalcu ob glavo. Videč, da je Karis težko poškodovan, ga je polozila na posteljo in poklicala ljudi na pomoč.

Zločin v Seljanu. Grozna vest o dvokratnem detomoru v Seljanu še vedno razburja vso bližino in daljno okolico. Med tem ko zasišuje zaprti Lebano vo in Cašparina preiskovalni sodnik v Komnu, poizvedujejo orožniki med ljudstvom, posebno med ženskim svetom, ako morda kdo je pozitivnega ve, ali vsaj sumi o vsem tem, kar sta povedali mali hčerki Lebane. — Sosednje ženske zatrjujejo orožnikom, da niso opazile, da bi bila Lebanova zadnjih let v blagoslovjenem stanu. — Seveda ne more nikdo nič gotovega povedati. — Te dni se poda na lice mesta preiskovalni sodnik, kateremu se mogoče posreči to temno in javnost razburjajoč zadevo provesti do jasnega. Hčerki zaprti Lebane sta izjavili, da je drugorojenega otroka Cašparin najpoprej v vodi poleg hiše stoječega vodnjaka utopil, potem še le vrgel v zakurjeno peč. O zaprtje Cašparinu se govori, da je inteligen. Doma je iz Radovljice. Študiral je štiri gimnaziske razrede na neki kranjski gimnaziji in govoril po poljubnem količino Copenhagenca v škatljah po 5 centov.

100 kron avstrijske veljave za \$20.45.
s poštino vred.

FRANK SAKSER CO.,

82 Cortlandt St., New York, N. Y.

Podružnica:

6104 St. Clair Ave., N. E., Cleveland, O.

Češa bi drugam negali, ako Vam Vaš rojak najboljše postreži! Sedaj pošljamo

100 kron avstrijske veljave za \$20.45.
s poštino vred.

COPENHAGEN SNUFF

JAMSTVO

PRODAJE, KAKOVOSTI IN ČISTOCE.

S tem se zavežemo, da na odjemalce stroške (na podlagi našega cenika) promenimo ta zavoj kodanjskega nosljanca ali Copenhagen Snuff za katerokoli vrsto izmed naših nosljancev in sicer ob svakem času pred potekom dol. čenega časa; to se zgodi, ako tobak ni bil poškodovan potem, ko je bil odposlan iz naše tovarne.

Zamenjajo se samo polni zavoji in o tem se mora načas obvesti, da zamoremo tako d. točki povračila blaga.

COPENHAGEN SNUFF je izdelan iz najboljšega, starega in dobro dlečega tabačnega listja;

kteremu je pridejan delež čistih tabačnih zmesi. Nosljenc je prepariran tako, da mu je odvzetna vsa grenačna in kislina listnatega tobaka.

COPENHAGEN SNUFF je v svetu najboljši tobak za čikanje in nosiljanje.

American Snuff Company.

Zgorajnje jamstvo je pridejano vsakemu zavodu nosljanca Copenhagen Snuff.

Pridelitev nosljanca je znastveno izgotovljena. Priprava za tobak je ono, kar pomenja kuhanje za jed in vležanje za vino. Copenhagen Snuff se pred vsem rabiti kot tobak za čikanje. Ker obstoji in finih droptin čistega tobaka, si ohrani večjo moč, tako da je njegova raba ekonomične vrednosti, ker daje trajja.

Ako ga nimajo na prodaj v prodajalnicah v bližini, vam ga določenih cenah v katerikoli kraj Zjednjene držav in sicer poljubno količino Copenhagena v škatljah po 5 centov.

AMERICAN SNUFF COMPANY, Dept. S., 111 Fifth Avenue, New York, N. Y.

Tel. Cuy. Central 7387-R.

TISKOVNA DRUŽBA

"AMERIKA"

Prvi slov. dvo-tečnik.

6119 St. Clair Ave. N. E. - Cleveland, Ohio.

IZDELUJE:

VSAKOVRSTNE TISKOVINE kakor račune v vseh oblikah zavitke, pismeni papir i. t. d. Vizitnice raznih oblik. Vabila in lepake, (plakate) i. t. d.

VSE TISKOVINE za podporna ali druga društva, kakor pravila, poročila, zlepke, pismeni papir i. t. d. in vsa v knjigoveznicu spadajoča dela.

PRODAJA raznih knjig in razglednic.

VSAKO DELO se izvrši točno, okusno in po najnižjih cenah.

Pošljamo denar na vse strani sveta, najhitreje in varno. Za Združene države smo v zvezi z American Express Company.

Prodaja parobrodnih listkov

Hiša za dve družini na prodaj. Vse ugodnosti. Prodaja se ceno. Vprašajte v našem uredništvu.

(Nadaljevanje.—

"Old Shaterhand je umoril mojega sina, za kar mora umrijeti. Toda on je hraber sovražnik in vedno sem slišal, da lju bi rudeče vojnike: radi tega mu dovolim, da si sam zbere način smrti. Ali hočeš biti ustreljen?"

Vedel sem, da se samo noruje z menoj, torej mu odvremem:

"Ne."

Nato me pa vprašuje, če hočem biti zaboden, zastrupljen, obesen ali zadušen, vendar mu vedno zanjam.

"Old Shaterhand vse zanika; naj mi torej sam pove, kako naj ga usmritim?"

"Rad bi postal desetkrat deset let star in potem mirno zaspal, da se na drugem svetu zopet zbudim," mu odvremem.

"To je smrt strahopetec; Old Shaterhand je pa vreden druge smrti. Najprva ti zlomimo noge in roke kot si ti naredili našemu prijatelju Meltonu."

"Dobro!" odvremem in se nasmem.

"Nato mu pa odrežemo noge na rokah in nogah."

"Se veselim!"

"Potem te pa skalpiramo pri živem telesu."

"Je že prav, ker će sem že mrtvev, ne čutim ničesar več."

"Ne zabavljaj! Kajti te mine dobra volja, ker ti odrežemo roke."

"Obe?"

"Da. Nato ti pa odrežemo ohe trepalnici, da ne boš mogel spati."

"Naprej."

"Tvoje noge postavimo v ogenj, da se bode peklo meso. Obesimo te za noge: nož bo demetal in tebe: mi — —"

"Stoj!" mu rečem in se glasno nasmejam. "Vi ne boste ničesar naredili. In če bi bilo vas tisoč vojnikov, vas je vseeno premalo." Prej si me primiral z žabo, katera gias si ališal. Povem tebi in vam vsem, da se me vi bojite in ne jaz vas."

V tem trenutku da Mimbrenjo deček tretje znamenje. Glavar mi jezno odvrne:

"Ali slišiš kvakanje žabe?"

Tako kvakaš tudi ti. Kmalu boš videl, kdo se mora batiti. Kator gotovo slišiš glas žabe, tako gotovo si zgubljen."

"Motiš se; kakor gotovo slišim glas žabe, tako gotovo mi ne morete ničesar storiti."

"Dobro, torej ti hočem dokažati. Od sedaj naprej bodes vedno zavit v svojo oledojo; odvezite mu roke in dajte mu meso; nato ga pa sam zavijem v oledojo; odstrel hočem to sam delati, da temu psi zgine vsaka nadla na beg."

Eden stražnikov gre po moje meso, drugi mi pa po odvezeno roko. Tremutek bega se je približal, vendar sem ostal popolnoma miren.

Mojo porcijsko meso so mi raztrzali v majhne, tenke koščete, da sem jih lahko jedel brez uporabe noža; pred tem se vse del in sicer tako, da bi lahko vse vezi po trebuhi in nogah naenkrat razrezal. Zivljenje moje je zaviselo na nitki in na trenutku.

Glavar me opazuje temnega očesa. Moja ravnodušnost ga je trapirovala. Najbrž se je hotel pozneje maščevati, da bi toliko tesneje privezel moje ude.

"Delaj hitrej!" mi zapove. Jaz nimam časa, da bi te čakal."

Da dobim potrebnih časov, potem nož izza telovnika, spustim iz rok meso kot bi se ustrial grozec glavarjevega gorova in se sklonem, da bi ga zopet pobral. Ko sem bil popolnoma prepičan, da so očesa vsek obrnjena na meso in mojo levice, sežem hitro pod telovnik in odvrnem:

"Hitrej! Dobro, takoj se zgodil. Pozor!"

Pri teh besedah imam že nočevu klini med svojimi vezmi; en urez — skočim kviku, podem glavarja na tla in hitrim prej proti soteski. Priznati moram, da sem se skoro opote-

kel, ko sem prvič stopil na noge; toda moral sem naprej. Ko tako letim v velikanskih skokih naprej, vladal za menoj, pa prvo velikanska tesnoba, pozneje pa vzklik začudenja; vsi so bili nekako presenečeni, ker zgodilo se je, kar so vsi smatral nemogomic — potem, napravil sem že kakih sto korakov, pa začujem za seboj kričanje, tuljenje, kot bi spustil tisoč vragov za menoj. Seveda se ne obrnem, pač pa dirjam naprej; napol sem vse moči, da pride naprej.

Tu zagledam Mimbrejno dečka za skalami. Svojo puško drži v levici in z desnico mojo brzostrelko. Ne čaka na mena, pač pa pridirja k meni. Se predno se snideva, mu zaklicem:

"Ali so konji pripravljeni?"

"Ne, konji so za prvim ovinkom."

"Koliko Morakov?"

"Stokrat pet."

Oj gorje! Petsto korakov nikakor nisem mogel več leteti, torej me je mogla rešiti samo kri, indijanska kri. To je bil eden onih položajev, ko bi tako rad se vbranil prelivjanju krvni pa nisem mogel. Med tekonom iztrgam dečku puško iz rok, hitro pregledam, če je brzostrelki v redu, in ko se prepičam, da je, se tako pomirim, da obstojim in se ozrem za preganjalci. Prepičan sem bil da so Indijanci tako osupnenci, da niso imeli niti časa vzeti orozja. Vihteč roke in tuleč kot ranjeni tigri pridrživo za menoj, naprej moji stražniki in glavar.

"Nazaj, jaz streljam!" jim zaklicem.

Sicer na svojih oslabelih nogah nisem stal baš trdno, vendar sem upal da gotovo lahko streljam. Juma Indijanci se ne zmenijo za moj krik in pridejo kakih kolikov od mene: jaz hitro dvakrat ustrelim, na devetdeset korakov zopet dvakrat; osemdeset, zopet padeta strela; to je bilo že deser krogelj, ki je vsaka zadela enega zasedovalcev; zadeti padajo takoj na tla. Drugi vidijo to in obstrme.

"Nazaj! Jim zopet zaklicem "sicer vas vse postreljam."

Še dve krogli, ki obe zadejete. Hrabri Mimbrejno deček je tudi streljal; moje kroglice so samo ranile, dočim so njege pomenile smrt. Preganjaleci obstanejo niso se drznili dalje. Mnogo jih teče nazaj, da poišejo svoje puške. Eden drvi slopo naprej — glavar. V pobesnelosti kriči kot ranjeni zver in vihti svoj nož, edno orožje, ki ga je imel pri sebi; nož v levici, ker desnico kakor je znano, sem mu pred nekaj dnevi prestrelil. Bila je pač velika njegova neumnost, dirjati za menoj; gnala ga je njegova strašna jeza, ker sem mu pobegnil, kljub temu, da me je takoj dobro čeval.

Ker je imel že desno roko prestreljeno, sklenem, da ne streljam še na levo, pač pa ga pričakujem z udarcem na glavo. Nož visoko nad seboj vihteč, pridrži nad mene; v tem trenutku hoče z nožem mi zabosti srce, jaz se pa hitro umaknem vstran in v prihodnji sekundi ga že podere na tla kopito moje puške, da oblezje nepremično.

Njegovi ljudje, ki so videli ta prizor, zakriknejo, ker so bili prepičani, da sem ga udaril le, ker sem ga hotel umoriti. Oni, ki so prvi tekli po svoje puške, so se že vračali: drugi so pa drvili proti svojim konjem. Čakati torej ne morem dolgo. Z dečkom torej hitiva proti konjem; ravno ko dobro zajaham in se konjev nozdri načno vsled silnega pritiska, se prikažejo prvi Indijanci s prisankami. Nato pa zapodiva konje v najdivjeji dir po onem potu soteske nazaj, po katerem smo zjutraj prijihali.

Lahko bi jim pobegnil, če bi krenil na levo ali desno; toda to ne bi bilo prav; v tem sčasu bi me nehalo preganjati in krenili domov, nakar bi bile črede izgubljene za haciendaro. Imeti sem moral torej preganjalce na svojem sledu.

Da pa to dosežem moram ostati na potu proti haciendi, kjer so Indijanci najbrž mislili, da me uvere. Tudi hiteti ne smem prečev, ker čim bližje so Jumi mene, tembolj se oddaljijo od svojih.

Ce dobim prije omnenjem hrust Mimbrejno Indijance, polovino lahko vse June in se vrnemo v sotesko, kjer dobimo oropano živino in jo vrnemo haciende.

Bil sem torej prost — da me Juma Indijanci ne dobjijo več v pest, sem bil prepičan. Toda sedaj nisem mogel misliti na sebe, pač pa na druge.

Lastnik haciende, Timoteo

COLLINS NEW YORK MEDICAL INSTITUTE

Ustanovljen 1897.

ROJAKI!!!

POSLUŠAJTE KAJ VAM SLAVNI PROFESOR THE COLLINS NEW YORK MEDICAL INSTITUTE SVETUJE.

PAZITE NA SVOJE ZDRAVJE IN ZDRAVJE SVOJCEV.

Samo ako ste zdravi in svrsti, samoreti biti sreči in zadovoljni, svoje vsake danje delo opravljati in svoje preživeti. Na več bogastvo in svetu slovaka je ZDRAVJE. Ravno sedaj je najnevareniji čas za človeka najhitre oboli. Radi tega se pa tudi ravno v tem času, raznovrstni zdravniki masči po časopisu hvalej in bolnikom nizvodno zdrivila po niski cenai ponujajo, kateri vam pa več škodujejo kot koristjo. Menjava temperaturje je največji sovražnik zdravja. Iz najmanjega prehlajanja nastanejo čestotek, kateri vam povzroči, da ste zdrav. Posledice ravno tako si pa tudi lahko teške in nevarne posledice, ki so posledice zdravnikov nizvodno. Radi tega pastite komu da sanate svoje zdravje. Ne iščite pomoci pri onih zdravnikih, kateri nobeden ne pozna v kateri Vas nemorejo zdraviti. Aljo Vas je nevreča doletela in ste zboleli, ne iščite nikjer proprie pomoci, dokler niste slavnega profesora in ravnavalca The Collins New York Medical Institute sa avet vpravili, ker on vam daje osebno vse nasvetov in navodov.

Zdravniki, vsem Slovencem in po celem svetu dobro, posledica zdravniškega zavoda The Collins New York Medical Institute so v toku zadnjih 18 let svojega obstanka zdravili na tisoč Slovencev katerim drugi zdravniki niso samogli niti pomagati, radi tega se pa tudi v tem zavodu našli na tisoč zdravilnih pism, od po metodi The Collins New York Medical Institute in pod vodstvom slavnega profesora zdravnikov Slovenov, kateri se da dandanes z najpričnejšimi besedami zahvaljujejo za dano jom pomoc, čvrsto in stalno zdravje. Ako ste toraj bolni, ne odlaskujte niti dneva, ter ne nakupujte štehkih posledic.

Zdravniki, vsem Slovencem in po celem svetu dobro, posledica zdravniškega zavoda The Collins New York Medical Institute so v toku zadnjih 18 let svojega obstanka zdravili na tisoč Slovencev katerim drugi zdravniki niso samogli niti pomagati, radi tega se pa tudi v tem zavodu našli na tisoč zdravilnih pism, od po metodi The Collins New York Medical Institute in pod vodstvom slavnega profesora zdravnikov Slovenov, kateri se da dandanes z najpričnejšimi besedami zahvaljujejo za dano jom pomoc, čvrsto in stalno zdravje. Ako ste toraj bolni, ne odlaskujte niti dneva, ter ne nakupujte štehkih posledic.

The Collins New York Medical Institute
140 WEST 34th STREET — NEW YORK CITY.
ter smote biti sigurni, da Vam bude takoj pomagano.

Dr. S. E. Hyndman, Vrhovni zdravnik.

Poletje se danes za 15 centov poštinski znak za prekosteni knjig "Človek, njegovo življenje in zdravje" "Vsaka slovenska družina bi jo mogla imeti

Dr. E. C. COLLINS
svetovno znani medicinski Profesor ustanovitelj
slavnega "Collins New York Medical Institute" in pišec
prekostenega zdravilnega knjiga "Človek, njegovo življenje in zdravje".

Uradne ure — Vsaki dan od 10-5 pop. Ob nedelj. in prazn. od 10 do 1. V torki in petek od 7-8 zvečer.

Mali oglasi.

— V sporazumljene. Nasledi je bil pač siromak: požgali so mu vse hiše, vrtove in polja; imel je samo travnike, ki pa brez crede niso bili ničesar vredni.

Vse te svoje misli povem tudi dečku, ki mi ne ugorjava, pač pa reče:

"Torej misli Old Shaterhand da nas bode 50 Jumov preganjalo?"

"Najmanj štirideset ali petdeset" odvrne.

"Vendar toliko jih ne more naenkrat slediti. Glavar je ležal v omedlevici in vojniksi so morali čakati njegovih poselj, dokler se ne prebudi."

"Pravilno!" Toda nekaj jih je vendar nam za petami, da isčejo naše sledove, dokler niso drugi pripravljeni. Jaz hčem z njimi govoriti."

"Govoriti?" me praša začuden.

"Ali sem prav slišal? Old Shaterhand hoče govoriti s temi psi, ki bi ga najraje raztrgali? Kakšna nevarnost za tebe!"

"Prav nobena. Nevarnost, v katero si se ti podal, ko si me obiskal na haciendi, je bila veliko večja."

"To ni bila nevarnost, ker sem moral popraviti svojo napako. Sel bi tudi v smrt, če bi moral."

"Vrjamem, ker sem te spoznal. Svojo prostost sem dobil s tvojo pomočjo in sem ti zelo hvaležen."

(Dalje prihodnji)

(15np)

Preselitev.

Dr. L. E. Siegelstein je spreminil oba urada. Lennox urad in Woodland urad: sedaj nadruje v tretjem nadstropju Central Trust Building 746 Everett

ave, zraven Hipodroma. Njegove uradne ure so od 9. zjutraj do 4. popoldne in od 7. do 8. zvečer.

Stara žena išče primerne službe pri kaki rodbini. Reva nima dela in je zadovoljna z vsakim delom, samo da dobi hrano, prenočišče in nekaj malega denarja. Naslov pove iz prijaznosti naše uredništvo.

(16)

Išče se dekla za skupno hišno opravilo. Oglasi se naj na 1192 Norwood Rd. pri Frank Urankarju.

(17)

Išče se deklica star 13 do 14

let za lahka hišna dela samo po dnevu za deset ur.

Ugodni pogoji. Oglasi se naj v našem uredništvu.

(18)

Na prodaj je mlekarja, pot po N. E. strani z dnevnim prometom. Najboljši odjemalci, več kakor 60 galon se proda na dan 2 konja, 3 vozovi in 270 odjemalcev.

Vprašajte na 6119 St. Clair ave. (v našem uredništvu.)

(16)

Društveno zdravilstvo "Slovenija" ima svoje redne seje vsako prvo nedeljo v mesecu ob dveh popoldne v prostorih na 3048 St. Clair Ave. N. E. — Kdor želi pristopiti, mora biti vpisan mesec dni poprej po društvenemu bratu.

Predsednik John Gorup;

tajnik Frank Černe 1308 East

55th St., blagajnik Frank Speko, 3504 St. Clair Ave. N. E.;

(Nadaljevanje.)

Zahrepel je naenkrat po zmagoslavnom hrupu, po raju devojk, po slovenski pesni, ki je molčala v Solunu. Zato je optral plunko in se napolil v Topor. Vedel je, da nosi seboj novo, veselo skrivnost za Iztoča — in Rada. Ginala ga je sla po časti, in hočil je spociť kakor mladec.

Pojavil se jen enenadoma drugi dan po zmagi med Slovenci. Zapela je plunka, zaorila je pesem, narod je vskipel in ga pozdravil. Radovan je pa posnosil še pred Iztoča, dvignil roko in izpregvoril z globoko slovesnostjo:

"Izpolnil sem prisočno, Iztoče! Nasel sem jo! — Ljubinica živi in te pozdravlja — in tudi tebe Rado, dasi bi morala biti moja, ker jaz sem jo otel!"

Radu se je ozarilo mračno lice, v oči pa so mu stopile sole, razkril je roke in se zgrudil k nogam Radovanu, objel mu koleni in se razplakal od veselja.

XXIV.

Kakor drhtavica radosti je presinilo vojsko, ko je izvedela povest, da Ljubinica živi. Zakaj velik je bil njen sloves v Sloveniji in velik pri Antih. Iztoč je takoj odposlal petorico najhitrejših jezdecev na sever v gradišče, da vzradoste očeta Svarunu, ki je v polmračnem umu trpel silnje vsled izgube edinice nego za deveterimi sinov.

Radovan je pa užival čast in slavo, kakor mu ni bila dodeljena še nikoli.

Vse devojke so palile kresivo bošči. Vesni in Devani ter vodile vesele raje. Iztoč je na svoji veliki potki. Trume so vsele dolge ure na obali in afriške arle v nedogledno dalj po vzavljenci morski gladini, katera ne niso nikdar videle njene oči.

Velmožje so poležkavali ob jugnjetini, natakali si vina iz vinskih vrčev, zaplenjenih v Toporu, in se brezkrivno radovali, kakor na lastni zemlji.

Rado se je izpremenil, kakor se izpremeni groze polna noč ob solnčnem vzhodu. Odkar je Tunjuš otel Ljubinico, je njeno lice okamenel. V mlačo čelo so se zajedli mračni razori, globoke črte so se zarezale krog stisnjeneh ustnic, oči so se poglobile pod sršče obrvi, odkader so goreli samo plameni jada, gneva in osvetle. Celo Tunjuševa smrt mu ni za troško ujasnila obličja. In ko je vodil četo na pohod, je divjal tako strašno, da so se tresh pred njim vojniki Slovenci in ga niso upali ogovarjati, kadar je po boju ležal mračen in zamislen ob svojem ognju.

It sedaj je na to od brdkih postarano mlado lice — plameni zarja. Kakor otrok se je smehl, kakor jagnje hitel za godec in ga prošlo:

"Očka, govor, pripoveduj, kako si jo nasel, kje biva, ali je zdrava? Jeli hrepeni po svojem Radu? Govor, če ne."

Godec ni bil radodaren s povestjo. Zavedal se, da je njegova slava dosegla vrhunc — in udobno mu je bilo vrhu te slavne gore. Zato se je obotavljalo.

"Govor, pripoveduj! Kakor otrok babico siliš vame. Povedal sem, da sem izpolnil prisočno. Dovolj! Če ti ni všeč, hodi za mnojo in jo išči, kakor jo je iskal Radovan in se na tem potu postaral od truda. Kdo hodi, se izhodi!"

Rado je otročež žalosten pomolčal in se tiho jezik, ko je godec vpraševal vojnike o potodu, o plenu, o mrljih in o junashkih činih.

"Očka, pi! Dobro in sladko je vine! Poglej, prinesel sem poln vrč!"

Rado je skušal godeca zvedriti s pijačo, da bi se mu razvezal jezik.

Godec se ni branil čaše. Ko je pa izpil, je mrgodil lice, izpljunil dalč od sebe in rekel:

"Dobro in sladko je vine! Lako praviš ti. Jaz pa pravim, da sita vrana gladni se ni nikoli verovala. Pri Epafruditu v Solunu sem si s takim vinom roke pral. Pri bogovih, da ne lažem!"

Velmožje so se začudili.

"Ne lažetu, pravim!" je ponovil Radovan in pljunil drugič.

"Pa kljub Epafruditovemu vinu ne budi ohol in povej, kje je sestra in kako si jo nasel!" Za godčevem hrbtom se je oglasil Iztoč. Velmožje so se odminknili in ga povabili kognju vsi z velikim spoštovanjem. Zakaj odkar je narod pominil, ni doživel tako slavnejšo pohodo, kakor pod Iztokovim poveljem. Celo Radovan je občutil nekač, ki je sijalo iz Iztokovih oči, kakor povelje.

Vendar mu ni prizanesel z besedo.

"Iztoče, ne pravi, da sem ohol, da ti ne rečem, da si ničemurnik ti, če tako govoris z mano. Le nosite se, mladci! Po pravici pa vam rečem, da le stari voli potegnijo iz drage, če še nisi pozbel, Iztoče. Ne bi ti izmalknil glave iz precpa, da ga ni razmalknil Radovan!"

"Očka, ne oponašaj! Slava žanje, čemu se jeziš na setev! Povej naglo o Ljubinici in govor o Ireni! Nismo v gradisču — čas je drag in nevaren!"

Iztokov pogled je takoj odločno veleval, da je godec molčač izplaknil polno časo, pozabil izpljuniti in pričel.

"Ko sem prinesel pismo od Epafruditu do tebe, tedaj sem tudi že vedel za Ljubinico."

Radovan je lagal. Tedaj je bil prepričan, da so jo pogoljni volčje.

"Vedel? In mi nisi povedal!"

Rado je vskipel.

"Oven! Nisem ti povedal, ker sem modrejši od tistega, ki reče prijatelju: Pridi noč, mastne polne boš večerjal z mapo, polhi so pa se v lozi na butkah — in zvečer prinese prazne samostrine — in je s prijateljem osmojeno repo. Modrejši sem od tistega. Numida namreč je pobral Ljubinico sredi ceste, napol živo, napol mrtvo, neobjeleno sirotko, in jo dejal na voz. In isto noč so prigrimeli begunci — Numida v beg — jaz pa s pismom do tebe, Iztoč. Ali naj bi bil tedaj Ljubinico pobral v torbo, kakor jerehicó? Ne prenašajo se devojke v torbah!

— Oven!"

Radovan je segel po časi in izpli vnovic.

"Numida torej," je kakor vzdihnil Iztoč. "Nagradim ga!"

Da se je usmilil?

"Je dober človek Numida, in dekla pa tud ni, da bi kdo hodil mimo nje, če se ti nastavi steti pota."

"To bi mi vendar razodel. Pa si molčal!"

"Molčti ti sedaj — ali obmolknem jaz! Razdeval bi ti bil, seveda! Potoma pa naj bi bili Numido zajeli, pobili, in Ljubinico ugrabili. Kaj pa jaz potlej, ha? In ti?"

"Ljubinica je pri Epafruditu — pri Ireni! O bogovi!"

Iztoč je radoši vzkliknil in se dvignil na kolena ob ognju.

"Po njo!" je kričal Rado in šimil kvišku.

"Nad Solun!" so zakričali velmožje in tipali po mečih.

"Mir, bratje!" je zaukazal Iztoč in vstal.

"Torej v Solunu je, pri Ireni, pri Epafruditu?"

"Da, tja sem jo spravil na varno. Sedaj delajta sama. Prisego sem izpolnil."

"Ali ve Irena, kdo je, čigava je?"

"Ve ona in ve Epafrudit — in je vine! Poglej, prinesel sem poln vrč!"

"Nad Solun! Zatrobite v bojni svet! Tako naj se oddoči!"

Rogovi so zadoneli, vojska se je vznemirila in hrnula k zboru velmož.

Starosta Bojan se je povz

pel na skalo in izpregvoril z grontkim glasom, da so letela slova preko množice.

"Staresine, velmožje, hrabri borce — bratje! Rogovi so vas pozvali. Prišli ste, da zborujemo. Vprašam vas, kdo ne čista slavnega staroste Svarušica?"

"Slava Svarunu! Starosta je velik!"

"Vprašam vas, kdo je dal več sinov Morani, več vrlih horcev, nego on, ko smo se bili za svobodo zoper Hilbudi?"

"Nihče! Devet jih je padlo!

Slava sinovom! Slava ocetu!"

"Vprašam vas, kdo je rodil sin, ki je premagal črt med Anti in Sloveni? Kdo je rodil junaka, ki nas je vodil od zmag do zmag — in nas se pogede?"

Narod je za hipec pomolčal — da se je odzval tem silnje.

Zadoneli so vriski devojke so odminknili in ga povabili kognju vsi z velikim spoštovanjem.

Zakaj odkar je narod pominil, ni doživel tako slavnejšo pohodo, kakor pod Iztokovim poveljem. Celo Radovan je občutil nekač, ki je sijalo iz Iztokovih oči, kakor povelje.

Vendar mu ni prizanesel z besedo.

"Iztoče, ne pravi, da sem ohol, da ti ne rečem, da si ničemurnik ti, če tako govoris z mano. Le nosite se, mladci! Po pravici pa vam rečem, da le stari voli potegnijo iz drage, če še nisi pozbel, Iztoče. Ne bi ti izmalknil glave iz precpa, da ga ni razmalknil Radovan!"

"Očka, ne oponašaj! Slava žanje, čemu se jeziš na setev! Povej naglo o Ljubinici in govor o Ireni! Nismo v gradisču — čas je drag in nevaren!"

Iztočov pogled je takoj odločno veleval, da je godec molčač izplaknil polno časo, pozabil izpljuniti in pričel.

"Ko sem prinesel pismo od Epafruditu do tebe, tedaj sem tudi že vedel za Ljubinico."

"Nad Solun! Smrt — smrt Bizantu! Perun je z nami!"

Vojška je pobesnala, velmožje so dvignili meče, hrup je gushil kipenje morja in valov. Rado je itelj veselja, objemal mladec in ponavljal: "Nad Solun, nad Solun!"

Molčala sta edino dva največja junaka — Iztoč in Jarozir.

Brazgotina na čelu starega vojaka je čisto posinula, z ustnicami umreči, ki reče prijatelju: "Pridi noč, mastne polne boš večerjal z mapo, polhi so pa se v lozi na butkah — in zvečer prinese prazne samostrine — in je s prijateljem osmojeno repo. Modrejši sem od tistega. Numida namreč je pobral Ljubinico sredi ceste, napol živo, napol mrtvo, neobjeleno sirotko, in jo dejal na voz. In isto noč so prigrimeli begunci — Numida v beg — jaz pa s pismom do tebe, Iztoč. Ali naj bi bil tedaj Ljubinico pobral v torbo, kakor jerehicó? Ne prenašajo se devojke v torbah!"

— Ni ti dodeljeno, Iztoče, da bi plakal na čelu starega vojaka, ga je hipoma pretrpelo, kakor skrb. Preprisan je bil, da magister equitum ne jezdil iz Bizanca prazen in slaboten. Toda strah je takisto hipoma premulin. V srcu je zaslišal kakor glas usode, kakor povelje.

"Ni ti dodeljeno, Iztoče, da bi plakal na čelu starega vojaka, ga je hipoma pretrpelo, kakor skrb. Preprisan je bil, da magister equitum ne jezdil iz Bizanca prazen in slaboten. Toda strah je takisto hipoma premulin. V srcu je zaslišal kakor glas usode, kakor povelje.

"Nad Solun! Smrt — smrt Bizantu! Perun je z nami!"

Vojška je pobesnala, velmožje so dvignili meče, hrup je gushil kipenje morja in valov. Rado je itelj veselja, objemal mladec in ponavljal: "Nad Solun, nad Solun!"

Molčala sta edino dva največja junaka — Iztoč in Jarozir.

Brazgotina na čelu starega vojaka je čisto posinula, z ustnicami umreči, ki reče prijatelju: "Pridi noč, mastne polne boš večerjal z mapo, polhi so pa se v lozi na butkah — in zvečer prinese prazne samostrine — in je s prijateljem osmojeno repo. Modrejši sem od tistega. Numida namreč je pobral Ljubinico sredi ceste, napol živo, napol mrtvo, neobjeleno sirotko, in jo dejal na voz. In isto noč so prigrimeli begunci — Numida v beg — jaz pa s pismom do tebe, Iztoč. Ali naj bi bil tedaj Ljubinico pobral v torbo, kakor jerehicó? Ne prenašajo se devojke v torbah!"

— Ni ti dodeljeno, Iztoče, da bi plakal na čelu starega vojaka, ga je hipoma pretrpelo, kakor skrb. Preprisan je bil, da magister equitum ne jezdil iz Bizanca prazen in slaboten. Toda strah je takisto hipoma premulin. V srcu je zaslišal kakor glas usode, kakor povelje.

"Nad Solun! Smrt — smrt Bizantu! Perun je z nami!"

Vojška je pobesnala, velmožje so dvignili meče, hrup je gushil kipenje morja in valov. Rado je itelj veselja, objemal mladec in ponavljal: "Nad Solun, nad Solun!"

Molčala sta edino dva največja junaka — Iztoč in Jarozir.

Brazgotina na čelu starega vojaka je čisto posinula, z ustnicami umreči, ki reče prijatelju: "Pridi noč, mastne polne boš večerjal z mapo, polhi so pa se v lozi na butkah — in zvečer prinese prazne samostrine — in je s prijateljem osmojeno repo. Modrejši sem od tistega. Numida namreč je pobral Ljubinico sredi ceste, napol živo, napol mrtvo, neobjeleno sirotko, in jo dejal na voz. In isto noč so prigrimeli begunci — Numida v beg — jaz pa s pismom do tebe, Iztoč. Ali naj bi bil tedaj Ljubinico pobral v torbo, kakor jerehicó? Ne prenašajo se devojke v torbah!"

— Ni ti dodeljeno, Iztoče, da bi plakal na čelu starega vojaka, ga je hipoma pretrpelo, kakor skrb. Preprisan je bil, da magister equitum ne jezdil iz Bizanca prazen in slaboten. Toda strah je takisto hipoma premulin. V srcu je zaslišal kakor glas usode, kakor povelje.

"Nad Solun! Smrt — smrt Bizantu! Perun je z nami!"

Vojška je pobesnala, velmožje so dvignili meče, hrup je gushil kipenje morja in valov. Rado je itelj veselja, objemal mladec in ponavljal: "Nad Solun, nad Solun!"

Molčala sta edino dva največja junaka — Iztoč in Jarozir.

Brazgotina na čelu starega vojaka je čisto posinula, z ustnicami umreči, ki reče prijatelju: "Pridi noč, mastne polne boš večerjal z mapo, polhi so pa se v lozi na butkah — in zvečer prinese prazne samostrine — in je s prijateljem osmojeno repo. Modrejši sem od tistega. Numida namreč je pobral Ljubinico sredi ceste, napol živo, napol mrtvo, neobjeleno sirotko, in jo dejal na voz. In isto noč so prigrimeli begunci — Numida v beg — jaz pa s pismom do tebe, Iztoč. Ali naj bi bil tedaj Ljubinico pobral v torbo, kakor jerehicó? Ne prenašajo se devojke v torbah!"

— Ni ti dodeljeno, Iztoče, da bi plakal na čelu starega vojaka, ga je hipoma pretrpelo, kakor skrb. Preprisan je bil, da